

MARIE ACLEROVÁ

roz. Bortlová

scénář zpracovali:

žákyně ZŠ Milady Petřkové Velký Týnec

Aneta Bartoňková, Kateřina Holcová, Simona Kroutilová, Adéla Kendziorová

Píše se rok 1935 a v Kelčicích se začíná odehrávat životní příběh paní Marie Aclerové. Rodina se po dvou měsících přestěhuje do Kožušán u Olomouce. Zde paní Marie žije dodnes. Život na venkově jí přirostl k srdci. Jak říká - „dědina byla stmelená, žilo se dost venku“.

Maminka pracovala u sedláků, tatínek ve vojenské zásobárně v Olomouci, děti vychovávala stařenka. Paní Aclerová vzpomíná...

„Tak to jsme lítali po venku, měli jsme jenom starosti, kde odhodit tašku... a šupito už jsme letěli ven, běhat, pást husy, to jsme chodívali, nebo sbírat klásky po žních, hlavně se to soustřeďovalo k tomu žebříňáku, tam se odbývaly veškeré hry, tam jsme hráli semel, no to byl důlek, dva takový klacky, a to lítalo strašně. A to se bavili velcí i malí. To byla taková všeobecná zábava.“

Také nám řekla, že v dnešní době neexistuje posedět a povykládat si.

Přišel rok 1939. Začala druhá světová válka. Paní Marii byly čtyři roky.

„No tak za válko to nebylo žádná legrace. Pamatuji si jenom, jak jsme měli strašný strach o našeho tatu, a když začly nálety, tak jsme si říkali, jestli nám přijde dom nebo ne.

Děda nám vykopal sklep, na zahradě, tam jsme se mohli schovat, tak jsme tam zalezli. Ale pak jsme se domluvili se sousedama, ti bydlí kousek od nás, tam byl sklep, v takovém větším svahu, tak jsme si říkali, budem tam všechny baby dohromady aji s děčkama a nebudem se tak

bát. Prostě pak jsme se přestěhovali, tak tam jsme přečkali válku. Chlapi, ti hauzovali tak po těch sklepích těch ostatních, aby věděli, co se kde děje.“

Co mělo v době války pro paní Aclerovou největší hodnotu?

„Jako děcka jsme neměli nic jako. Pod stromečkem nikdo nic nečekal taky. Žádné materiální věci tam nebele. Náš tata nastrojil stromeček, a to tam bele většinou zabalený kostke cokro, jako střechýl jsme temu říkale, anebo malý jablíčka, jinak nebylo žádné baňke nebo něco. A čokolády, o tem ani nemluvim, no to neexistovalo.“

Život za války byl v Kožušanech docela poklidný. Při postupu osvobozovacích vojsk se místní srocovali, aby zjistili, jaký je stav, co se děje....

Mladí Kožušanští se zapojili do domácí odboje.

„Naházeli ty pušky do těch rybníků, no, a oni na to přišli, tak čtrnáct chlapů odvezli a ty popravili na té pevnůstce tam navrchu. Pak měli společný pohřeb, protože to už bylo koncem války, a ti ujížděli.“

Válka skončila, k moci se dostala komunistická strana, ale život plyne dál. Paní Marie nahlíží na život optimisticky, raduje se z maličností. Schází se s ostatními usedlíky v Osvětové besedě v Kožušanech, hrají divadlo, zpívá v operetách. Zpěvem žije. Už od mala doma rodina mluví čuhácky, hanáckým podřečím, drží místní tradice a venkovské zvyky.

Paní Aclerová nám dala radu do života.

„Protože nevíte, do čeho se narodíte, co vás bude čekat, mosite to brat všeccko tak, jak to jde. A pokud možno, s úsměvem, s humorem. A každý děcko by mělo mít nějakýho koníčka.“